

ถึงเพื่อน ๆ ทั่วโลก

ฉันเป็นคนอเมริกันผู้ซึ่งเคยใช้เวลาเจ็ดปีอาศัยอยู่ในต่างวัฒนธรรม

ฉันตระหนักดีว่าเรื่องราวของชุมชนและจอห์นอาจจะดูโง่และชื่อสำหรับคนที่อยู่ในวัฒนธรรมอื่น(ที่ไม่ใช่อเมริกัน) สิ่งทีฉันพยายามจะบอกเล่าก็คือเรื่องของคอนอเมริกันดี ๆ

ผู้ซึ่งเริ่มรู้สึกถึงความสับสนหลังจากเหตุการณ์ร้ายในนิวยอร์ก

ผู้ซึ่งมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะให้มีสันติภาพถาวรในโลก

ผู้ซึ่งรู้สึกได้ถึงความต้องการในวิธีคิดแบบใหม่ ๆ

ฉันเชื่อว่าผู้คนส่วนใหญ่ในโลกนี้มีความปรารถนาาร่วมกันที่จะแสวงหาสันติภาพ สุขภาพ ความรุ่งเรือง และความยุติธรรม

ขอขอบคุณท่านที่ส่งความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางที่จะทำให้เราทำงานร่วมกันได้อย่างดีที่สุดที่จะสร้างสิ่งเหล่านี้เพื่อพวกเราทุกคน

ในนามของมิตรภาพและผู้ร่วมทุกข์ร่วมสุข

โนริเอ ฮัตเคิล

ผู้ก่อตั้ง

The Best Game on Earth

www.bestgame.org

“ทุกสิ่งทุกอย่างจะเปลี่ยนแปลงไปด้วยการแยกถอดม ยกเว้นวิถีคิดของมนุษย์ และเพราะเหตุนี้เราจึงกำลังเคลื่อนไปสู่หายนะร้ายแรงที่ไม่มีอะไรจะเปรียบ”
อัลเบิร์ต อัลสไตน์

มันจะต้องมีหนทางที่ดีกว่า
โดย โนริเอ ฮัคเคิล
ประธานศูนย์ความมั่นคงแห่งชาติแนวใหม่

“ฉันรู้สึกผิดหวังอย่างแรง” ชูซานพูด

จอห์นมองไปที่เธอ กล้ามเนื้อที่แก้มของเธอกระตุก อาการของความเครียด
เขาเข้าใจว่าเธอรู้สึกอย่างไร
เขาเองก็ได้ประสบกับความเครียดและความกังวลเป็นอย่างมากนับแต่เหตุการณ์วันที่ ๑๑ กันยายน
และหลังจากนั้น ก็เรื่องแอนแทรกซ์ เรื่องสงครามในอัฟกานิสถาน และเร็ว ๆ นี้
เรื่องสงครามกับอิรักที่อาจเกิดขึ้นได้

“เรามาคุยกันเรื่องนี้ดีมั้ย” เขาถามอย่างอ่อนโยน

“ไอ้ที่รัก ฉันไม่แน่ใจว่าฉันจะสามารถแปลงความรู้สึกผิดหวังนั้นออกมาเป็นคำพูดได้หรือเปล่า”

เธอลังเล และแล้ว “นั่นเป็นสิ่งที่ทำให้รู้สึกผิดหวังที่สุด
ฉันรู้สึกราวกับว่าฉันกำลังอยู่ในดินแดนแห่งใหม่ ไม่มีใครเคยสำรวจมาก่อนในชีวิต
และฉันก็ไม่ได้เตรียมตัวมาก่อน ฉันรู้สึกอึดอัด ป้ายบอกทางที่มีอยู่ก็ไม่ได้ช่วยเหลือ
อะไรอีกต่อไปแล้ว”

เธอเงิบ จอห์นลุกขึ้น รู้สึกถึงความรักและความภาคภูมิใจในตัวภรรยา เธอเป็นคนตรง
และช่างคิดเสมอ บางทีเขาอาจจะเรียนรู้เกี่ยวกับความกังวลของเขาได้มากขึ้นจากเธอ

ทันใดนั้น คำพูดของเธอก็พุ่งพรูออกมา
“ฉันรู้สึกผิดหวังเพราะฉัน ไม่รู้ว่าเราจะแก้ไขสถานการณ์ปัจจุบันอย่างไรดี ฉันหมายความถึง
ความตระหนกตกใจที่เกิดขึ้นหลังจากตึกแฝดและเพนตากอนถูกโจมตี
เราไม่เคยถูกโจมตีอีกเลยหลังจากเหตุการณ์เพิร์ล ฮาร์เบอร์ ซึ่งนั่นก็นานมาแล้ว และแน่นอน
พวกเหล่าผู้ก่อการร้ายไม่อาจลอบย่นลไปได้ เราต้องทำอะไรสักอย่าง

เพียงแต่ฉันไม่ค่อยสบายใจนักกับเหตุการณ์ในอาฟกานิสถาน

ฉันหมายถึงผู้คนที่กำลังจะอดตายถ้าอาหารไม่ถูกส่งถึงพวกเขาอย่างทันท่วงที และการทิ้งระเบิดนั้น ไม่รู้สิ ฉันรู้สึกว่ามันไม่มีเหตุผล ยิ่งเรากล่อมเขามากเท่าไร ประชาชนที่ไม่รู้อิโคโนอิเหน่ที่ถูกฆ่าตายหรือทำให้บาดเจ็บก็จะเพิ่มจำนวนมากขึ้นเท่านั้น มันไม่ถูกต้อง นั่นก็เป็นการก่อการร้ายอย่างหนึ่งเหมือนกัน คุณว่ามีอะคะ”

จอห์นนี่ถึงบทสนทนาของเขาเกี่ยวกับเพื่อนร่วมงานเมื่อเร็ว ๆ นี้ “ครับ ผมเข้าใจว่าคุณคิดยังไง โจอ็อกกับพอลก็คิดว่ายังมีประชาชนผู้บริสุทธิ์ตายมากเท่าไร จำนวนผู้ก่อการร้ายใหม่ ๆ ก็จะเพิ่มขึ้น คนพวกนั้นไม่ได้คิดเหมือนเรา เขาคิดว่าเค้าจะได้ไปสวรรค์แน่ ๆ ถ้าเขาตายเพราะยอมเป็นระเบิดเดินได้หรืออะไรทำนองนั้น ผมรู้สึกว่ามันเป็นสถานการณ์ที่ไม่มีใครชนะ มีแต่จะเสียชีวิต”

“สิ่งที่เรากำลังทำอยู่นี้เป็นสถานการณ์ที่ไม่มีใครชนะ มีแต่จะเสียชีวิตจริง ๆ” ซูซานพูด “แต่ที่แยกว่านั่น ขณะที่เรากำลังต่อสู้กับสงครามนี้ เราไม่ได้ใส่ใจกับบางสิ่งบางอย่าง ซึ่งสำคัญจริง ๆ เรากำลังมุ่งทำสงครามกับศัตรูผิดคน ศัตรูที่แท้จริงของมนุษย์คือ ความกลัว ความจน ความหิว โรคภัย และความเพิกเฉยหมองมืด สิ่งเหล่านี้ต่างหากที่ก่อให้เกิดลัทธิการก่อการร้าย”

เธอมองเขาอย่างใช้ความคิด

“และบางทีศัตรูตัวจริงที่ร้ายกาจที่สุดคือวิธีที่มนุษย์เราคิดว่าเราสามารถจะอยู่อย่างไรก็ได้ ที่ใดก็ได้ที่เราต้องการ ตัดต้นไม้มากมาย ทำร้ายแม่น้ำลำคลอง ทะเล แผ่นดิน ฉันไม่เข้าใจว่าเราจะยังสามารถใช้ทรัพยากรเหล่านี้ไปเรื่อย ๆ ได้ยังไงกัน” กล้ามเนื้อที่แก้มกระตุกอีกครั้ง “ฉันรู้ว่านั่นคือสาเหตุส่วนใหญ่ที่ทำให้ฉันรู้สึกกังวลและผิดหวัง อะไรจะเกิดขึ้นกับโลก ถ้าเรายังคงทำตัวอย่างนี้ต่อไป มันเป็นเรื่องน่ากลัวมากเมื่อคิดไป”

“คุณรู้มั๊ยว่า” จอห์นนี่พูด “พอลก็พูดอะไรคล้าย ๆ อย่างนี้เกี่ยวกับสงครามกับพวกก่อการร้าย ดูเหมือนว่าเราจะลืมเรื่องที่สำคัญกว่า ซึ่งหากไม่ได้รับความสนใจดูแล อาจจะทำให้พวกเราตายกันทั้งหมดในไม่ช้าก็เร็ว เขาขกตัวอย่างเรื่องอุทกภัยของโลกที่ร้อนขึ้น เรื่องช่องโหว่ในชั้นโอโซน แต่ว่าสิ่งทั้งหลายนี้เกี่ยวข้องกับ ก๊อย่างที่คุณบอก วิธีการดำรงชีวิตของเรา”

จอห์นถอนหายใจยาว

“มันเหมือนกับว่าผู้คนถูกสะกดจิตว่าเราจะสามารถบริโภคของเหล่านี้ได้ในปริมาณมหาศาล (ไม่มีจำกัด) หลังจากนั้นก็ถูกสะกดจิตด้วยเรื่องการทำของเหล่าผู้ก่อการร้าย และตอนนี้ก็ถูกสะกดจิตด้วยเรื่องปฏิกิริยาตอบโต้ของรัฐบาลและเหล่าทหารของเราต่อพวกผู้ก่อการร้าย” เขาส่ายหัว “ผมก็รักประเทศอเมริกาเท่า ๆ กับคนอื่น ๆ แต่การรักประเทศอเมริกาต้องหมายถึงรวมถึงการรักโลกทั้งหมดด้วย ประเทศอเมริกาต้องการโลกที่สุขสมบูรณ์ เรากำลังคิดในมุมแคบเกินไป เรากำลังละเลยเรื่องที่สำคัญที่เราไม่อาจจะเลยได้”

“ค่ะ” ชูซานพูด “ฉันคิดว่าเราเรากำลังคิดในเรื่องเดียวกัน เหล่าผู้นำของเรา กำลังติดตามเหตุการณ์เฉพาะหน้านี้จากเหตุการณ์หนึ่งไปสู่ อีกเหตุการณ์หนึ่ง ซึ่งทั้งเขาและเราก็จะไม่สามารถย้อนกลับไปดูภาพรวมทั้งหมดได้ และถ้าเราไม่สามารถมองดูภาพรวมที่ถูกต้องได้ว่าอะไรกำลังเกิดขึ้นอยู่แล้วละก็ เราจะไม่สามารถนึกภาพออกได้เลยว่าที่ถูกต้องแล้วเราควรทำอย่างไร”

ชูซานเงยไป เธอดูเศร้า “ฉันสูญเสียพ่อไปในสงครามโลกครั้งที่สอง พี่ชายฉันได้รับบาดเจ็บสาหัสในสงครามเวียดนาม จอห์นค่ะ ฉันกลัวจริง ๆ ว่าลูกชายสองคนของเราจะ.....” เธอหยุดไป เหมือนก้อนตะกอนมาจุกอยู่ “มันไม่ถูก” เธอตัวสั่น กลัว โกรธ ผิดหวัง เศร้าอย่างท่วมท้น “และที่ออฟกานิสถาน ที่อิรัก ที่โน่นมีแม่ที่ลูกชายจะต้องตาย หรือหญิงสาวที่สามีอาจจะต้องเสียชีวิต มันไม่ถูกต้องแน่ ๆ มันจะต้องมีหนทางที่ดีกว่านี้”

“ไอ้ ที่รัก” จอห์นพูดขึ้นมา และโอบเธอขณะที่เธอเริ่มร้องไห้เบา ๆ “คุณพูดได้ถูกต้องตรงเผง มันเหมือนกับว่าบ้านทุกหลังในหมู่บ้านกำลังถูกไฟไหม้ และพนักงานดับเพลิงก็กำลังเร่งรีบออกไปจัดการกับเพลิงกอนั้น กองนี้ แต่ไม่ว่าเขาจะพยายามอย่างกล้าหาญแค่ไหน ก็ไม่เพียงพอเสียที”

“ใช่ค่ะ” ชูซานตอบ เช็ดตาของเธอด้วยแขนเสื้อของจอห์น เธอสูดหายใจลึก “สิ่งที่เราต้องการคือถอยกลับไปหนึ่งก้าวและมองภาพรวมให้ออก เป็นต้นว่า อะไรเป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดไฟไหม้เป็นจุดแรก” เธอเงยไปพักนึงและพูดว่า

“คุณรู้มั้ยว่าฉันคิดอะไรอย่างหนึ่งอยู่ตลอดเวลา นั่นคือ ถ้าคนเรามีความสามารถที่จะส่งคนไปโลกพระจันทร์ได้ ทำไมเราจะไม่มีความสามารถที่จะหาทางออกให้ได้ว่าจะสร้างโลกที่สงบสุขและยุติธรรมได้อย่างไร โลกสำหรับทุก ๆ คน”

“โอ้ พระเจ้า” จอห์นพูด ก่อนข้างรู้สึกหน้าแดง “ผมรู้ว่าคนมากมายจะคิดว่านั่นเป็นเรื่องประสาท เป็นโลกพระศรีอารย์ แต่ผมจะบอกความจริงกับคุณนะที่รัก ผมมีความคิดเดียวกันกับคุณทุกอย่าง มนุษย์เรานั้นแก้ปัญหาก็ได้ถ้าเราได้ตัดสินใจลงไปแล้วว่าจะแก้ไขปัญหานั้น แต่ดูเหมือนเราจะไม่ได้ถามคำถามที่ถูกต้อง เราก็เลยไม่ได้กำลังแก้ไขปัญหที่สำคัญที่สุด” เขาอุบผมเรอซ่า ๆ อย่างครุ่นคิด “บางทีถ้าพวกเรามีจำนวนมากพอที่จะร่วมกันแก้ไขปัญหานั้น” เขาพูดในเสียงเบาจนเกือบเป็นการกระซิบ “บางทีเราอาจจะทำสำเร็จจริง ๆ ก็ได้”

พวกเขาขึ้นขึ้น สวมกอดกัน รู้สึกหมดหนทาง เราจะทำได้อย่างไรกัน ภารกิจที่ว่ำนั้นดูยิ่งใหญ่เหลือเกิน จะทำอย่างไรที่จะรวบรวมผู้คนได้มากเพียงพอที่จะร่วมกันรับมือกับความท้าทายนี้ ความท้าทายเรื่องการสร้างโลกที่ยุติธรรมและมีสันติภาพถาวร และจะอยู่ต่อไปอีกนานเท่านานในอนาคตข้างหน้า เขาทั้งคู่ถอนหายใจยาว พร้อมกับ มันจะวิเศษเพียงไหนถ้า ถ้าเพียงแค่ว่า

และความคิดกลาง ๆ ก็ก่อตัวขึ้น “โอ้ ที่รักคะ” ชูซานพูด ถอยหลังออกมาคนเดียวแล้วจ้องตาจอห์น ตาของเธอสดใสมากและเต็มไปด้วยความประหลาดใจ “บางทีเราอาจจะทำอะไรบางอย่างได้เดี๋ยวนี้เลย เช่นการขอเรื่องให้มาช่วยกัน อย่างที่ท่านว่า “ร้องขอสิ และท่านจะได้รับคำตอบ” “

จอห์นมองเธอ “ผมก็รู้สึกอะไรบางอย่างเหมือนกันที่รัก มันเหมือนกับว่ามีอะไรบางอย่างเปลี่ยนแปลงเคลื่อนไหวอยู่ในตัวผม แต่ยังไม่สามารถเปลี่ยนเป็นคำพูดได้”

ชูซานรู้สึกตื่นเต้น “จอห์นคะ ฉันคิดว่ามีผู้คนอีกมากน่าจะคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้เหมือนเรา และรู้สึกคล้าย ๆ กับเรา บางทีเราอาจจะเริ่มต้นด้วยการถามเพื่อน ๆ ถึงคำถามเหล่านี้ ว่าเราจะกระตุ้นผู้คนอย่างไรให้คิดอย่างสร้างสรรค์ถึงการสร้างสันติภาพที่ยั่งยืนนานและ

ยุคธรรมในโลกนี้”

“นั่นเป็นความคิดที่น่าสนใจ” จอห์นว่า เริ่มที่จะรู้สึกตื่นเต้นขึ้นมาบ้าง “ผมคิดว่ามันกำลังเข้าเค้าจากการฟังรายการสนทนาทางวิทยุ และรายการข่าวทั้งทางวิทยุและโทรทัศน์ ผู้คนมากมายกำลังเริ่มรู้สึกถึงความต้องการแนวคิดใหม่ ๆ” เขาพยุงเธอขึ้นและโอบเธอหิว้งหมุนไปรอบ ๆ มีรอยยิ้มกว้างบนใบหน้า “ผมจะบอกอะไรให้ผมจะขยายความคิดนี้กับเพื่อน ๆ ที่ทำงาน”

“ขอไปเลยล่ะ” ซูซานบอก หัวเราะเบา ๆ เมื่อเขาปล่อยเธอลงบนพื้นอย่างอ่อนโยน “หลังจากที่คุณกลับถึงบ้านเย็นนี้ เราจะเขียนอีเมลถึงครอบครัวและเพื่อน ๆ ของเรากัน เราจะขอให้เขาส่งต่อไปยังครอบครัวของเขาและบรรดาเพื่อน ๆ ต่อไปอย่างนี้เรื่อย ๆ บางทีเราอาจจะรวบรวมคนได้มากพอที่จะแบ่งปันความคิดนี้ เราอาจจะหาทางออกของปัญหานี้ได้”

“เราจะกระตุ้นผู้คนอย่างไรให้คิดอย่างสร้างสรรค์ถึงการสร้างโลกที่ยุติธรรมและมีสันติภาพ” ถ้าคุณมีความคิดเห็น ข้อเสนอแนะ โปรดติดต่อซูซานและจอห์นได้ที่

www.bestgame.org

เมื่อรวมกัน เราจะสามารถทำในสิ่งที่เราแต่ละคนไม่อาจทำได้แต่เพียงลำพัง